

SÕNAPILT

PILTIDEGA ILUSTATUD AJAKIRI HINNATA KAASANDEKS „SAKALA PÜHAPAEVALE“

Nr. 19

Viljandis, laupäeval, 11. mail 1935. a.

Nr. 19

Mihkel Veske surmast 45 aastat

Ta vaimustavaid ja hoogsaid isamaalaule ning tundeküllaseid armastuslaule on laulnud kogu meie rahvas juba aastakümneid

LUULETAJA, KEELEMEES, RAHVATEGELANE JA RAHVALUULEKORJAJA

Tuleval neljapäeval, 16. mail, möödub 45 aastat Mihkel Veske surmast. Vanast äitsememest lahutab meid seega juba ajavahemik, mis moodustab pea terve inimese. Need noored, kes omal ajal, suure vaimustusega laulsid Mihkel Veske laule, on tänapäeval juba hallipäised raudgad. Kuid hoolimata aastakümnete vahemaast lauldakse tänapäeval Mihkel Veske platooniliselt isamaa ja eelgilisi armastuslaule sama hoo ja vaimustusega, nagu meie rahvuslikul ärkamiseajal. See näitab, et Mihkel Veske laulud on kasvanud välja meie rahva hingest, kuigi meil tänapäeval on raske hinnata nende kunstilist väärtust.

Paremas meheas hauda varisenud luuletaja ja rahvamehe elutee täis võitlusi ja pinget. Ta sündis 28. jaanuaril 1843. a. Holstre vallas Veske talus. Ta isa andis raske teoorjuse tõttu koha oma kõige vanemale pojale. Ise ta hakkas pidama Veske talu maal 6-vakamaa suurust popsikohta. Mihkel oli sel ajal veel 6-aastane. Tal tuli pohe hakata endale ülespidamist teenima karjasena. Paari aasta pärast hakkas ta õppima Pulleritsu algkoolis, kus oli sel ajal õpetajaks tuntud rahvategelane J. Adamson. Temal olnud noore Veske vaimse arenemise pääle suur mõju. Kui M. Veske oli Paistu kihelkonnakooli õpilane, siis suri tal isa. Kuigi ema ja vennad püüdsid tal edasiõppimist võimaldada, tuli tal koolis kannatada puudust. Ta aitas sageli selleaegse Paistu pastor V. Hanseni teenijaid nende töös ja need võimaldasid talle ülapidamist. Kihelkonnakooli oli M. Veske astunud selle eesmärgiga, et valmistada ennast algkooliõpetaja kutse vastu. Siin aga hakkasid teda üle kõige huvitama keeled. Pastor Hansen soovis teda ettevalmistada välismisjonäri elukutsele. Veske astus seks Tartu gümnaasiumi õpilaseks. Siin õppis ta kolm aastat pääasjalikult pros. A. v. Ottingeni toetusel. 1866. a. sügisel ta sõitis Leipzigi misjonikooli. Misjonikoolis aga tundis Veske endisel määral huvi keelte ja kirjanduse vastu. See ei meeldinud kooli õpetajatele. Veske astus koolist välja ja astus Leipzigi ülikooli vakakuulajaks ja hiljem üliõpilaseks õppides võrdlevat keeleteadust. Anelist toetust ta ülikoolis õppimiseks sai suurvürstinna Helena Pavlovna. Ülikooli lõpetas ta 1872. a.

Tulles tagasi 1873. aastal kodumaale lootis ta kohta saada Tartu ülikooli eesti keele lektorina. Eesti keele lektoriks ta valiti ülikooli 1874. aasta sügisel ja maksti talle palka 400 rubla aastas. Seega oli ta nüüd majanduslikult raskustest üle. Tartus elades võttis ta elavalt osa seltskondlikust tegevusest, kuid avaldas seejuures sõbralikku poolehoidu sakslastele. Seepärast ta sattus vastollu C. R. Jakobsoniga ja teiste käremeelsemate eestlastega. 1874. aastal ta valiti ka Tartu õpetajate seminari õpetajaks.

Kuid aja kestel hakkas Veske muutma oma meelsust. Temast sai C. R. Jakobsoni poolehoidja,

kes kogu hingega elas kaasa eesti rahvuslaste püüetele. Ta hakkas ka „Sakala“ kaastööliseks ja avaldas „Sakalas“ rea artikleid. Kõige selle tulemuseks oli, et sakslased hakkasid Vesket taga kiusama. Ta vallandati mõne aasta pärast õpetajate seminarist, ülikooli teenistusse jäeti ta siiski edasi kuni 1885. aastani. Siis talle määrati väike toetus Ungaris viibimiseks. Ungaris viibis ta ligi kaks aastat ja säält tagasi tulles määrati ta omal soovil Kaasani ülikooli soomesugu keelte õpetajaks. Kaasani sai ta palka 2000 rubla aastas ja nüüd võimaldus tal tasuda oma vana võlga. Kaasani suri ta nelja aastase säälvibimise järele 16. mail 1890. aastal südamerabandusse. Eesti Kirjameeste Seltsi poolt toodi ta põrm hiljem Tartu ja maeti ülikooli kalmistule.

M. Veske on esimene eestlane, kes oli õppinud võrdlevat keeleteadust ja oskas eesti keele ajaloolist arenemist seletada neist seisukohtadest, mida veel tänapäeval peetakse õigeks. Eesti keele paremaks tundmaõppimiseks ta rändas töötades ülikooli lektorina suveti ringi mööda maad. Ühtlasi kogus ta neil matkadel ka rahvaluulet. Kaasani olles uuris ta aga ka tšhermisside ja votjakide keelt, kombeid ja rahvaluulet ning avaldas selle üle paar teost. Varem ta oli avaldanud eesti keele õpetuse ja Soomes viibimise järele 1880. aastal soome keele õpetuse ja grammatika. Rahvalaule on ilmunud temalt kaks kogu.

Mihkel Vesket meie peame esmajoones hindama kui keelemeest. Aga samal määral ta vajab tunnustamist ka luuletajana. Oma iseloomult Mihkel Veske õieti sobib luuletajaks paremini kui kuivaks teadusemehiks. Ta süttis ja vaimustus kergesti. Seepärast on ta laulud tundeküllased ja sunnivad meid kaasa elama.

M. Veske luule juhtivateks motiivideks on isamaa ja priius, armastus, karjapoisi põli ja ümbritseva looduse ilu. Ta luuletuskogu „Laulud viisidega“, mis ilmus 1874. aastal sai suure menu osaliseks. Ta isamaalaule lauldakse tänapäeval veel suure vaimustusega. Nii näiteks ta tuntumat laulu:

Minge üles mägedele,
Tuule õrnal õhule!
Vaatke alla oru põhja
Üle lille hiilgvuse!
Vaatke, kuidas oja keerleb
Läbi luha läikival!
Ja siis hüüdke alla orgu:
Ilus oled, isamaa! Jne.

Selles laulus peegeldub meil Holstre maaliline maastik. Ja kõneldaksegi, et vaimustud ilusast maastikust olla Veske istunud oma kodu lähikorras mäeotsas kivile ja kirjutanud selle laulu mõne minutiga valmis.

Ta isamaalauludest on veel tuntumad: „Kodumaa“. See üldiselt tuntud laul algab:

Kas tunned maad, mis Peipsi rannalt
Käib Läänemere rannale
Ja Munamäe metsalt, murult
Käib lahke Soome lahel?

Samuti laialdaselt lauldi ta laule: „Kuule, kuidas hääli helab“, ehk jälle: „Minu isa ütles mulle“.

Nagu ta isamaalistest lauludest on saanud ka paljud ta armastuslaulud üldiselt tuntud rahvalauludeks. Tänapäeval külapidudel on üheks saagedamini lauldavaks ringmängulauluks laul:

Saaniga sõitsin ma sahalal
Külalt läbi kiiresti,
Ara minu kinnas kadus sääli,
Läksin kinnast otsima,
Talule sisse ma sammusin —
Vastu tuli neiuke.
„Neiu, kas nägid üht kinnast maas
Ütle mulle, hialake?“ Jne.

Suurem osa neist, kes seda laulu laulavad, ei teaagi, et see laul on Mihkel Veske loodud.

Ta ilusamaks armastuslauliks on kahtlemata laul:

Üksinda armastan
Jaanike, sind.
Tuhat kord tervitan,
Jaanike, sind. Jne.

Mitte vähem ta eelmisest laulust ei laulda tänapäeval ta: „Kui kallist kodust läksin“, või mõnda teist laulu. Vabadussõja päevil väeasades väga laialdaselt lauldi ta laulu: „Juba, kui ma karjas käisin, oli mul üks armuke“.

Karjapoisi põli on M. Veskele väga meeldinud ja seepärast on ta karjapoisi elust loonud suure hulga laule. Ühes karjase laulus ta väidab: „Kallis karjalapse põli, kallim kõigist põlvedest.“ Need sõnad on ta nähtavasti lausunud omast südamest.

Suur hulk ta laule kiidavad õitseliste ilu ja rõõmu. M. Veske noorpõlves käidi veel õitsel ja ta ka ise on õitselisena hoidnud hobuseid. Sellest ajast ongi tal säilinud mälestused õitseliste rõõmudest.

Ta looduslaulud jätaavad meid enamvähem külmaks. Kuid siiski leidub ka nende hulgas laule, mis haaravad meid oma värvikusega. Üks ta sar-nastest lauludest on: „Uinuselaul neiuile“. Selles laulus ta manab selge pildi suvisest õhtust, laul-sudes:

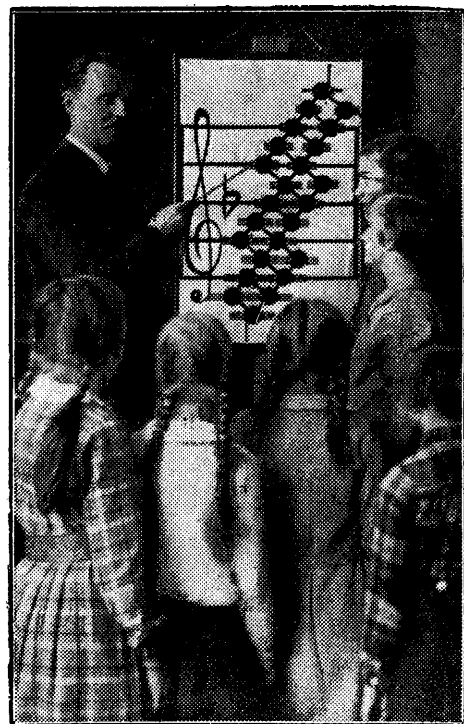
— Ohtu õhud sõudvad sala
Lepalehti libistes.
Lustil laksu lööb nüüd kala.
Järve pinna selguses.

Mihkel Veske laulud jäävad meie rahva suhu veel kauaks ajaks. Neid laulab meie rahvas senikaua, kui meie armastame oma isamaad ja oskame hinnata ja näha ta ilu, nagu seda nägi Mihkel Veske.

Kui kelnerid streigivad

Hispaanias 1. mai puhul kelnerid kuulutasid välja streigi, mille tõttu kohvikute ja restode omanikud sattusid piinlikku olukorda. Sellest väljapääsemiseks kasutati Barcelonas garnisoniülema poolt sõdurid kelnerite kohuseid täitma.

Laulev noot

Keegi Berliini orelimängija on konstrueerinud nooditahvli, millel viis noodijoont ja nende vahel ning pääl noodimärgid. Kui lüüa ühele niisugusele märgile, siis annab ta õige hääle. Sellele laulvale noodile ennustatakse lauluõpetusel suurt tulevikku.

Vene „komsomoli“-tüdrukud laskeharjutusel

Nõukogude maal ei anta sõjaväe väljaõppe suhtes armu ka tütarlastele. Kommunistliku noorsooorganisationsiooni liikmed, olgu nad poisid või tüdrukud, peavad kõik oskama relvadega käituda.

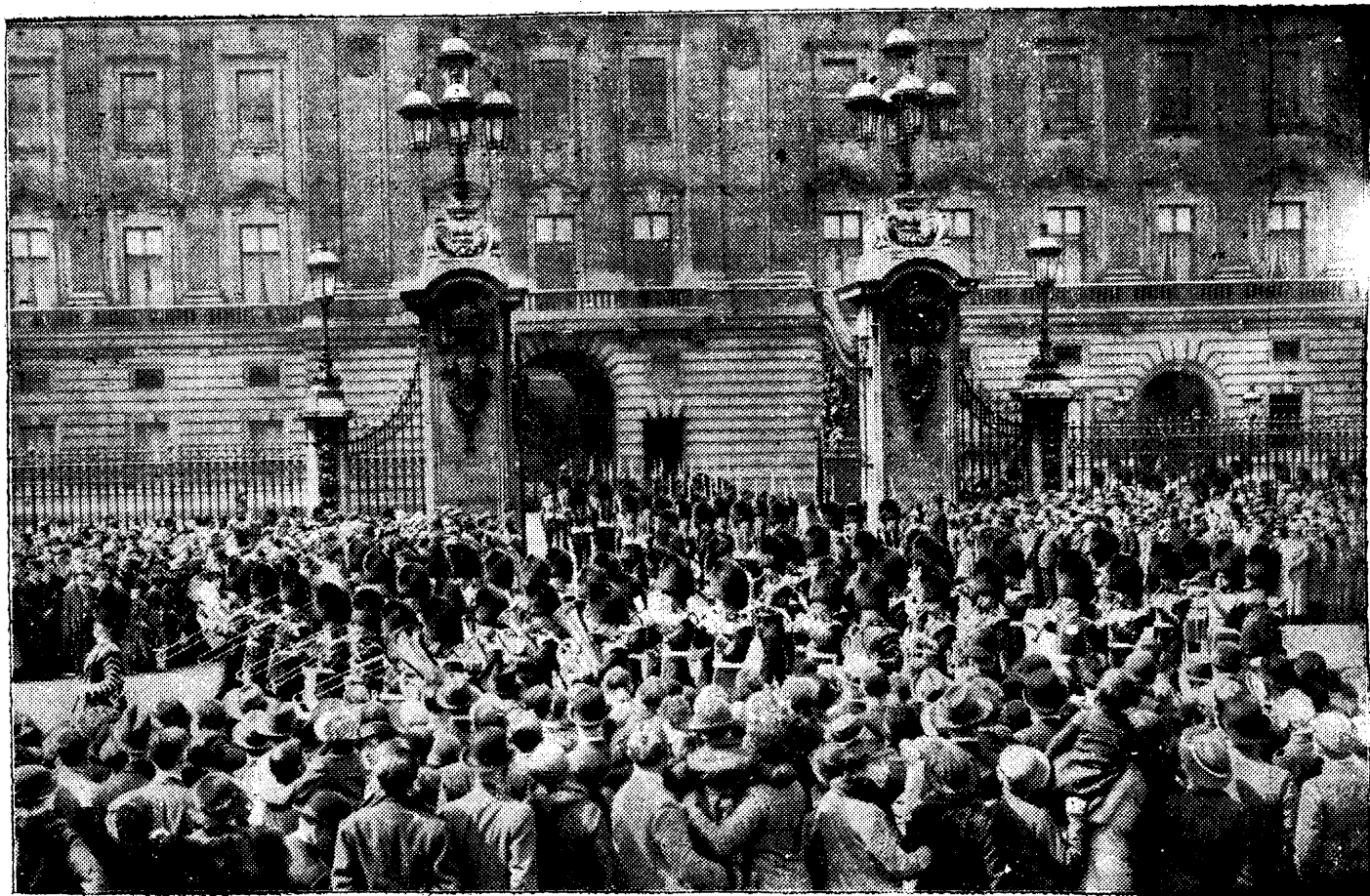
Kaelamurdev lennutrikk.

Terra-Filmi poolt on valmistatud uus suurejooneline lennufilm „Lendamise ime“, milles muuseas esineb kaelamurdev trikk, kus lennuk kihutab läbi lennukuurist.

Põhjalik võitlus kahjuritega

Saksamaal on maantee valitsuse poolt pandud liikvele erilised autod, mis varustatud pitsidega. Autod liiguvad mööda maanteid ja pritsivad üle kõik maantee ääres kasvavad puud, et puhastada neid kahjuritest.

Rahvahulgad Londonis Buckinghami palee ees Inglise kuninga juubelpäevadel.

Hitlerikroonitud koerad

Frankfurtis peetud ülemaailmsel koertenuitusel said Hitleri auhinna osalisteks Inglise väikene setter, kes tunnistati „maailma parimaks koeraks ja teise koha päris saksa lambakoer.

Õnnepäev

Ludvig Meisner ärkas korraga unest, — keegi oli klopinnud ta uksele. Ah-ja, see oli perenaine.

„Härra Meisner, on juba pool üheksa! Ja post-tiga saabus Teile praegu kaks kirja.“

„Ma tõusen kohe,“ hüüdis Meisner rõõmsalt, hüpates voodist ja hakates rõivastuma. Need võivad olla vastused ta viimastele kohaotsimiskirjadele tööstusettevõtetest, ja võibolla leidub ühes neist häid teateid, — ta omab ju nii hääd tunnistust ja soovituskirjad.

Harjumuse kohaselt rebis ta seinakalendrist lehe. „Õnn lamab tänaval,“ seisis selle tagaküljel. Meisner naeratas. „Igatahes mitte vaesele kohtaotsivale tehnikule,“ lisas ta ironiliselt, visates paberilehe põrandale. Ta vaatas viletsalt möbleeritud tuba ja arvutas mõttes, kui kauaks piisaks talle veel sellest kaheksast või üheksast kroonist, mis tal veel oli järele oma kulduri pantimisest.

„Õnn lamab tänaval!“ kordas ta valjult nagu püüdes end sellega julgustada ja haaras kiire liigutusega veekanni, et valada vett pesukaussi. Kuid ta liigutus oli olnud liig energiline, ta komistas, ja järgmisel hetkel lamasid pesukauss ja kann kildudena põrandal.

Meisner vaates juhmilt uputust, mille ta oli loonud, ja perenaine, kes oli tarmanud suppa, tõstis oma heledat kaebehäält. „Ooh, minu ilusad pesunõud! — Ja nad olid veel minu õndsas mehe mälestus...“ Näis, et järgmisel hetkel purskuvad pisarad naise silmist.

Kõike võis Meisner taluda, kuid seda mitte. Ruttu haaras ta oma rahatasku. „Siin on seitse krooni,“ lausutas ta ja märkas alles siis kohkudes, et see oli ka peaaegu kogu ta raha.

Üllatava kiirusega kadusid pisarad perenaise silmist ja isegi õnnis mees oli ununenud. Naeratades püüdis ta tõrjuda isegi tüürlil: „Killud toovad õnne!“ — Siis tõi ta kohvi ja paar võileiba, ulatades Meiserile ühtlasi ka saabunud kirjad. Kiirelt haaras mees, kellele juba teiskordselt oli tuletatud meele õnne, kirjad, kuid juba järgmisel hetkel heitis ta need petteunult tagasi lauale.

„Ei ole jälle midagi!“ küsis perenaine, kes seda küsimust mitte esimest korda ei esitanud. Ta teadis väga hästi oma tüürlilise seisukorda ja seda, et viimane oli tulnud siia suurlinna lootusega leida kohta.

„Ei midagi!“ ütles Meisner vihaselt, „ja Teie räägite veel õnnest!“ Ka lause kalendrihel näis talle valusa pilkena.

„Teie ei pea mitte ainult kirjutama. Peaksite minema isiklikult, sel on hoopis teine mõju. Minu õnnis mees...“

„Jah, ma tean juba,“ katkestas Meisner. Nagu oleks see väga kerge minna kohatu tehnikuna suurte ettevõtete veel suuremate juhtide juure! Kuid perenaise sõnadega oli talle meenunud, et omas ühe mehe aadressi, keda oli tahtnud juba ammu külastada. See oli ta isa noorpõlve sõber, rikkaks muutunud kaupmees, kellelt lootsi kindlasti vähemalt hääd nõu. Ta ei olnud tahtnud minna viletsa palujana ta ette, kuid nüüd oli talle ükskõik.

Korraalvurilt küsis ta tänava järele, kus pidi asuma Mülleri eksportäri, kuid siis osutus, et sarnase nimega tänavaid asub pea igas linnaosas.

Mõtlemata pikemalt Meisner astus esimesse omnibussi, kuid loomulikult ei elanud Mülleri siin linnajao, kuhu ta saabus. Ka mitte järgmises. Täiesti väsinult kahetunnisest ringisõitmisest ja küsimistest jõudis ta lõppeks õigesse majja, kuid kuulis, et Mülleri eksportfirma on juba ammu viidud üle kesklinna.

„Ilus õnnepäev!“ pomises Meisner. Tal oli jäänud viimane tahe isa sõbra otsimiseks. Siiski astus ta nagu mehaaniliselt järgmisse trammi ja kontateeris kurba tõika, et sõidu tasumiseks pidi rahetama viimase rahatüki. Kaut ei võinud see nii enam kesta, ta tundis nälga ja janu ning loosis salaja mõnusat einet Mülleri juures.

Nüüd oli ta ometi saabunud õigesse kohta. Mõnuga luges Meisner suure moodsa äri elegantset silti. Pääle pikki eksisõite oli ta tõesti saabunud sihile ja rahuldutult sammus ta üles trepist.

Tüdruk, kes avas ukse, mõõtis Meiserit umbusklikult ja alahindavalt. „Mis asjas tahate kõnetada härra Mülleri?“ küsis ta ninakalt.

Meisner ärritus. „Olen härra Mülleri isiklikult,“ lausutas ta, nimetades oma nime ja kodulinna. Siis vajus ta väsinult toolile. See kõrk preili pidi kõnetama teda tagasi tulles teisiti!

Alles nüüd tundis ta õieti, kui piirilt väsinud ta oli. Ta vaatas taskupeeglist ja märkas kohkudes oma korratut välimust ja hädist ilmet. Kiirelt pühkis ta näolt tolm ja higi ja kammis oma juukseid, aiamatult, et teda jälgiti klaasukse tagant.

See oli härra Müller, kellel ei olnud sugugi sentimentaalseid tundeid viibimisest väikeses provintsilinnas ja tutvusest Meiseriga. Loomulikult on see jälle üks kerjamistest, millistega ta naise sõbrad teda nii-kui-nii küllalt koormanud.

„Preili,“ pöördus ta energiliselt ootava tüdruku poole, „öelge tallele härrale väljas, et mind oodetakse tungival ühele koosolekule. Öelge, et ta tuleks järgmisel nädalal, ja siis olen ma äris, kas mõistate? Öelge talle siis, et olen ära reisinud või surnud või ükskõik mida — igatahes ei taha ma teda enam näha!“

Tüdruk pidi kaks korda ütleva seda teadet Meiserile, enne kui see taipas. Ja siis muutus ta punaseks, sest need olid täpsalt samad sõnad, millega teda kõikjal jahedalt koheldi, kus ta tahtis rääkida koha pärast. „Tõeline õnnepäev!“ hüüdis ta valjult naerdes imestavale tüdrukule ja ruttas alla trepist.

Ta jooksis sihitult piki tänavat ja tõukas külge tütarlapsele, kes väljus pagari juurest torbiku kookidega. Koogikesed kukkusid tänavale ja Meisner andis nutvale lapsele oma viimsed krossid. Alles siis, kui ta seisatus odava õllepoel juures, mille aknal asetses vorsti- ja lihakaupu, taipas ta, et ei suutnud osta enam tükikest leiba, ning pidi käima jala, kui tahtis üldse veel jõuda koju. Oli hakanud sadama.

Meiseri ainukeseks troostiks oli see, et nüüd, kus tal polnud enam raha, ei võinud ka midagi juhtuda. Ta oli jõudnud oma õnnetuste hari-punktile, — selles oli ta kindel. Kui ta nii oma väsinud jäsemeid edasi lohistases tahtis mööduda kõrvaltänavast, tuhiises väike elegantne auto lähemale ning järgmisel hetkel oli Meisner tõugatud pikali ning auto lohistas teda edasi tänavaporis.

Kiirelt hüppas mees autost, inimesed jooksid kokku ning pikikamisi tõusis Meisner üles tänavalt. Ta ülkond oli kaetud poriga, ning kübar, mille keegi talle ulatas, oli jäänud autoratta alla, — muidu oli õnnetu mees terve. Ta isegi vabandas, et enda süü pärast oli jäänud auto alla ning tahtis minna, sest ei võinud ju rääkida inimestele, et ka see juhtumus kuulus ta „õnnepäeva“ õnnistustesse.

Kuid autoomanik ei tahtnud kuulda Meiseri minekut. „Kui usute, et Teil pole midagi viga, siis istume koos autosse. Viie minuti pärast olme minu korteris, kus võite end puhastada.“

Meisner istus õlgu kehitades autosse ja võttes vastu pakutud paberossi laskus mõnusalt pehmele istmele. Ta tundis huvi mis juhtub edasi, — kas kokkupõrge, plahvatus või kukkumine kanali. Kuid see oli lõppeks ükskõik, ta oli väsinud, ta tahtis magada...

Korraga ärkas ta poolunest, sest auto oli peatunud väikese suvila ees. Noor tüdruk väljus ja küsis äravalt autoomanikult: „Kelle töid sa kaasa, — kas Karl?“

„Karl ei olnud kodus, samuti ka mitte Valter. Ma ei tea tõesti mitte, mida peame tegema.“

Tol hetkel tõusis Meisner ja ronis välja autost. Ta näis äärmiselt groteskne oma porises mantlis ja katkises kübaras, mis lotendas ta päas. Ta vankus veidi, kui kummardus noore daami ette end esitledes: „Ludvig Meisner.“

Autoomanik tahtis hakata jutustama õnnetuse

käiku, kuid teda katkestas ühe noormehe tugev naer. „Suurepärase!“ hüüdis see väljudes majast ja patsutas vaimustatult Meiseri õlale.

„Häbene, Herbert!“ hüüdis noor daam.

„Muidugi suurepärase!“ jatkas Herbert, „see on just mees, keda vajame. Nüüd pole meil tarvis ei Karli ega Valterit!“ Ja ta tõmbas Meiseri majja, kuna teised neile järgnesid.

Minut hiljem elegantses magamistoas Meiser pesi end, talle toodi puhas pesu ja ta suurimaks imestuseks smoking-ülikond ja ballikingad.

„Ma arvasin kohe, et Teile sobib mu ülikond,“ ütles mees, kes oli ta autos siia toonud. „Ja nüüd tulge alla, meil on siin koos nimelt väike pulmaseltskond.“

„Pulmaseltskond?“ küsis Meisner. „Teie ei taha ometi mitte öelda, et mina —“

„Ja muidugi peate pulmapidustuse kaasa tegema, kõik ootavad juba Teid, iseäranis tädi Liina.“

Meisner tahtis midagi küsida, kuid autoomanik katkestas teda. „Esitlen Teid oma noorpõlvesõbrana, ütleme, et oleme koos käinud ülikoolis, — kõige parem oleks, kui me üksteist sinatksime. Kuidas on Teil eesnimi?“

„Ludvig — doktor Ludvig Meisner,“ kogeles küsitav.

„Hästi, mu nimi on Peeter. Olete Teie — oled sa arst?“

„Ei, tehnik — kuid...“

„Tehnik? See on ju suurepärase! Nüüd on meil kedagi onu Eberhardi jaoks.“

„Kes on onu Eberhard?“ küsis Meisner.

„Suur tööstusettevõtte direktor provintsis. Ta sõitis pulma oma õega ja tunneb nüüd igavust, kuna ei saavat kellegagi rääkida mõistlikku sõna tehnikast ja tööstusest. Nüüd tulge aga kohe, et tädi Liina saaks langeda Teile kaela.“

Väikeses seltskonnas võeti Meiserit vastu suure rõõmuga. „Milline õnn, et tulite,“ hüüdis tädi Liina, nagu vabanedes raskest koormast. „Ma ei oleks jäänud hetkegi kauemaks siia majja!“ — Ka pruutpaar ja teisedki külalised näisid olevat oodanud Meiserit. Kohe signis seltskonda lõbus meeleolu, — Meisner tundis, et tema oli selle põhjuseks, kuigi ei teadnud, miks.

Ja onu Eberhard! See kasutas esimest juhus, et kõneleda oma vennapoja sõbraga. Meisner jutustas talle firma kokkuvõrtemisest, kus oli töötanud, ja sellest, et oli tulnud siia, et esitleda end suurematele tööstustele. Kuid selle jättis ta nimetamata, et oli juba asjatult neid külastanud.

„Mõtetust!“ hüüdis Eberhard. „Tulge homme hommikul kell 11 minu juurde hotelli. Meie tööstuses on käimas parajasti suured ümberkorraldused, ning Teid võime me suurepäraseks kasutada. Meeldite mulle, härra Meisner, ning ma eksin inimeste hinnangus väga harva.“

Meisner elas üle imelise õhtu, mis näis unenäona, kust kartis ärgata karmi tõelisusse. Vastu keskööd lahkus noorpaar, et alustada reisi. Enne aga ulatas noor naine Meiserile tänades käe. „Ma ei saa öelda, kui tänulik Teile olen, et tulite siia,“ lausutas ta, „Teie päästsite mu pulmapäeva.“

Tantsiti edasi hommikuni. Meisner tundis, et pidi lahkuma, kuid teda takistasid võõrad riided ja asiolu, et tal polnud taskus ainustki senti. Lõppeks pihitis ta kõik oma „õnnepäeva“ elamused Peetrile, kellega oli sõlminud juba tõelise sõpruse.

„Raha ei keeldu ma laenast oma rikka onu sõbrale, sest sa väärid iga summa,“ lausutas see abivalmilt.

„Kuid ütle mulle nüüd, miks rõõmustas seltskond nii väga mu saabumise üle?“

Peeter naeris lõbusalt. „Üks pulmalisest ütles ära viimasel hetkel, ja me märkasime, et meid istub lauas kolmeist. Tädi Liina sai krambid hirmust ning mind saadeti otsima kedagi. Loomulikult ei leidnud ma otsitavaid, kuni lõppeks õnn sinu mu auto alla ajas.“

„Siis oli see tõesti õnnepäev,“ lausutas Meisner mõtlikult.